

KLINT

Ouverture – En rur aner

Herfra...

Her inde fra min skal...

Her inde fra min skal forstår jeg verden, der flyder udenfor.

Flyder... udenfor min hårde, hvide skal, - udenfor min pyramide.

Min pyramide kalder jeg min skal, - selv om den er rund.

Jeg er rur.

En lavvandsrur.

Balanus balanoides, rubriceret under krebsdyr.

Som larve flød jeg... flød med strømmen,

lod mig flyde til jeg fandt mit sted og sugede mig fast.

Hér.

Her, mellem mine egne, rur ved rur ved rur ved rur

Herfra - forstår jeg verden...

lag på lag på lag på lag

kridt, flint, kridt, flint, kridt, flint, kridt...

kalk

kalk

lag under lag under lag under lag...

1. sats – Kokkolitkridt

blødt

porøst

millioner af år

milliarder af støvkorn af liv

hvidt og blødt og opløst i vand

kokkolitter, kokkolitter, kokkolitter, kokkolitter, kokkolitter, kokkolitter...

svæver i vand med ilt og lys

lever i svæv i vand i lys

lette som lys

lever af lys

og ilt...

blødt

hvidt

tåger af liv i vand

bæres...

mod bunden...

bæres mod bunden af havet

kridt, hvidt, blødt, kridt, hvidt, kridt, dødt

2. sats – Katastrofen

et flyvende bjerg tordner mod jorden, braget større end bjerget
jordskælv – havskælv – bjergskælv -
vulkaner skælver, revner, flækker
brækker sig - med flydende sten
planter fordamper
dyr eksploderer
verdenshavene koger
himlen bli'r sort, solen bli'r sort, jorden bli'r sort, sort, sort
aske og damp og aske og damp og aske og damp
aske
damper i mørket
– ér mørket
nat i nat i nat
livet lukket og slukket

forladt

en atmosfære af aske og støv svæver, svæver, svæver og daler
sagte
sart
stille som støv tildækkes alt
gråligt lys på iridium,
iridium sletter, på grå skeletter
gråt lys på havet, på dønninger, grå
sagte
sart
stille dirrer livet igen
sitrer
vibrerer
ånder
spirer - op gennem gråt
efterlader en stribe af ler, iridium-aske og katastrofe

en bølge slår ind imod stranden
lyset - sætter regnbuetegn

Intermezzo – Ruren lever

Jeg er.
Jeg er herinde i min skal.
Jeg overlever stadig i min skal, mens alt forandres udenfor.
Jeg er en overlever.
Nu åbner jeg min skal, så vandet strømmer ind. Og ud.
Jeg er. Jeg er. Jeg er imellem alt...

3. sats – Bryozókalk

snegle
spor af snegle
sneglespor i asken, sneglespor der snor sig mellem andre sneglespor
en invasion af snegle
cerithium, cerithium, cerithium, cerithium
sneglehus ved sneglehus der snor sig
sneglehuse, sneglehuse, sneglehuse, sneglehuse

nye skaller med kroge og kanter i stive strukturer vokser på bunden
gror
som krat
som buske med grene og grene med kviste
bryozó, bryozó, bryobry, bryzoo, zóobry, ozóbry, bry, bry, bry, bry, bry
mosdyr i kolonier, i kolonier på kolonier
nye stilladser af nye skeletter
fælles skeletter i banker
nyt kridt, ny kalk
grovere, hårdere, stivere, stærkere, nu med kitin

i krattenes hulrum indvandrer søpindsvin, muslinger, orme og snegle
kryber og kravler og skubber sig frem - i labyrintiske gange
filtrerer vand...
filtrerer for næring, for plankton og alger
suger, sluger, slurper, fordøjer
livlige bløddele glider ind i kalkskovens dybeste mellemrum
et voksende værk af liv af død af liv af død af liv
et vokseværk i lag på lag, med vægt der vokser, til stadighed øges
presser og tynger og så bryder sammen
et sammenbrud
der stivner
blødt til hårdt til flint
igen og på ny
der bygges
en klint

4. sats – Nedbrydning

stormens kraft samler vand
stormens kræfter bygger med vand...
stabler vand til sitrende bjerge, kaster jublende kraft mod land
mod sten
mod strand
hamrer og slår i vild energi
og æder
fortærer
alt
alt

alt der ikke holder
suger til sig af kridt og blødt
graver i urtidens stof
leger med alt, flytter rundt med alt
nye steder
nye former
rundt og rundt
for evigt
rundt

Efterklang – En rur forstår

Herfra
Her - indefra min skal forstår jeg verden
Jeg - en rur...

Udenfor - de andre: rur ved rur ved rur ved rur
Jeg sanser dem, - de er der.

Med mine lange sansetråde danser jeg forsyningsdans i vandet.
Jeg danser. Jeg forsyner mig og lever...

Og jeg bygger... bygger på min pyramide
Lægger lag på lag af kalk omkring mig,
kalk på kalk på kalk på kalk, mens verden flyder udenfor.

Her inde gror det.
Deler sig og vokser,
vokser i mig,
deler sig, og deler sig, og deler sig, og åbner mig mod verden.

Ud af pyramiden stiger livet.
Larver, titusindvis af larver
spredes som tåger ud imellem alt:

Liv af liv af vand og ilt og fryd, fra strøm og kalk og salt og liv til liv

Lene Vestergård, marts 2016